

IDENTITY AND RELIABLE/UNRELIABLE STATUS OF THE CHILD-
NARRATOR

Silvia-Maria Mareși (Hainăroșie)

PhD Student, University of Bucharest

*Abstract:*The paper addresses a number of problems resulting from the rise in contemporary literature of a homodiegetic infantile narrative presence, focusing on the perspective of reliable and unreliable narrator. Children are considered unreliable narrators, because of their lack of experience, visible, especially in the manner in which events are distorted, often with the aim to win the reader's sympathy. There are two distinct approaches to the reliability of the child narrator, one links the notion to the text and one joins the narrator's credibility with the interpretive process, done by the reader. In the first case, the narrator is unreliable when the child does not speak or act according to the rules of text and becomes credible when he/she complies with the rules of the implied author, defined as a representation, a projection of the empirical author, real, with a real-life biography. The other theory argue that the identification of the unreliable status is not dependent on text, but on reading and how the reader relates to the experiences of the child-narrator.

Keywords: child-narrator, identity, postmodernist, reliable, unreliable

Perioada contemporană se caracterizează printr-o creștere a numărului de cărți în care scriitorii optează pentru varianta unei instanțe narative homodiegetice infantile, deși această voce narativă își face simțită prezența încă din secolul al XIX-lea, după cum observă și Marah Gubar: „The Victorian age was marked by a new interest in the child's perspective and voice....For their part, authors of children's fiction began routinely to employ child narrator”¹, pentru a obține o consistență mai mare în perioada secolelor următoare. Se dovedește, așadar, a fi o strategie narativă relativ recentă și care pune o serie de probleme, mai ales din perspectiva conceptului de narator creditabil și necreditabil, ținând cont și de afirmația Mariei Nikolajeva, care consideră din start că toți naratorii-copii sunt necreditabili tocmai din cauza lipsei de experiență, accentuând și ideea că adeseori denaturează evenimentele tocmai din dorința de câștiga simpatia cititorului:

„ [...] making his inexperience and naivete the primary narrative device. This character-narrator is by definition naive and unreliable since the child lacks knowledge, experience, stable views and opinions, the capacity for self-evaluation and self-reflection, and so on.”²

Este un aspect de menționat și acela că odată cu secolul al XX-lea și continuând cu secolul al XXI-lea crește și numărul naratorilor necreditabili ca o consecință a accentului pus asupra subiectivității, asupra trăirilor, conflictelor interioare.

Conceptul de narator necreditabil a fost adus în discuție pentru prima dată de Wayne Booth în *Retorica romanului*, conform căruianaratorul este „creditabil atunci când vorbește sau acționează în concordanță cu standardele operei (adică cu standardele autorului implicat),

¹Gubar, Marah, *Artful Dodgers: Reconceiving the golden age of children's literature*, Anglia: Oxford University Press, 2009, p. 39.

² Nikolajeva, Maria, *The rhetoric of character in children's literature*, London: The Scarecrow Press Inc., 2002, p. 5.

și necreditabil atunci când nu se comportă astfel.”³ Noțiunea de narator necreditabil este, astfel, strict dependentă de text și văzută ca o distanțare între gândurile, cuvintele și acțiunile naratorului și normele textului stabilite de autorul implicat, aspect care poate determina cititorul să privească în mod reținut spusele naratorului.

Așadar, conform lui Booth, punctul de pornire pentru a determina statutul necreditabil al naratorului este *autorul implicat*, *autorul abstract*, la Lintvelt, acesta reprezentând o proiecție a autorului empiric, real, cu existență biografică, un construct, o imagine pe care cititorul și-o face despre autor.

Potrivit lui Gerald Prince, în *Dictionary of Narratology*, naratorul necreditabil este privit într-o manieră similară: „a narrator whose norms and behaviour are not in accordance with the implied author’s norms; a narrator whose values (tastes, judgements, moral sense) diverge from those of the implied author’s; a narrator the reliability of whose account is undermined by various features of that account.”⁴

În aceeași direcție merg și alți cercetători, raportându-se la autorul implicat pentru a defini noțiunea, apărând o serie de reacții de împotrivire din partea altor critici, de vreme ce este luat ca punct de reper un element atât de abstract, atât de vag definit, Booth însuși punând semnul egal, uneori, între narator și autor implicat.

În acest sens, Ansgar Nunning și Gaby Allrath atrag atenția asupra conceptului de autor implicat care nu este suficient de bine conturat, afectând o identificare corectă a acestuia și, implicit, a naratorului ce nu prezintă credibilitate. Intervenția acestora accentuează problematica naratorului necreditabil care este abordată constant prin studii mai noi în domeniul naratologiei, urmărindu-se, în general, două direcții distincte în ceea ce privește naratorul necreditabil: prima, favorabilă unei abordări retorice, care consideră că statutul necreditabil este strict legat de text, constând în relația dintre narator și autorul implicat, relație ce trebuie a fi decodificată de cititorul implicat, instanță narativă imaginară, înscrisă în text și căreia, conform lui Jouve, i se adresează „les effets de lecture programmés par le texte”⁵, fiind orientarea cel mai intens reprezentată; a doua, constructivist-cognitivă, susținând că identificarea statutului necreditabil este produsul unui proces interpretativ făcut de cititorul real, așadar ca fiind dependent nu de structura discursivă a textului, ci de lectură.

În vreme ce prima direcție leagă noțiunea de credibilitate de text, fiind inerentă acestuia, ilustrând o relație prestabilită între două instanțe, narator și autorul implicat, a doua pune accent asupra rolului important pe care îl deține cititorul, acesta fiind cel care începe să dețină controlul prin actul lecturii, realizând o lectură subiectivă, personală a textului, aducând la contactul cu textul toate informațiile culturale, literare, sociale, istorice în posesia cărora se află.

Wayne Booth și Seymour Chatman, reprezentanți ai primei direcții care, în această ecuație complexă, mizează pe importanța autorului implicat: „The unreliable narrator is at virtual odds with the implied author; otherwise his unreliability could not emerge”⁶, identifică anumite elemente-sursă, ce pot orienta atenția către un narator necreditabil. Booth consideră problema moralității ca fiind principala sursă a divergenței dintre narator și normele autorului implicat, în vreme ce al doilea adaugă o altă serie de elemente-cauză, printre care „cupidity”, „cretinism”, „gullibility”, „psychological and moral obtuseness”, „perplexity and lack of information”, „innocence” (iese în prim-plan *inocența*, o trăsătură

³Booth, Wayne, *Retorica romanului*, București, editura Univers, 1976, p. 204.

⁴Prince, Gerald, *Dictionary of narratology*, 1987, p. 101.

⁵Jouve, Vincent, *L’effet personnage dans le roman*, Paris: Presses Universitaires de France, 2001, p. 21.

⁶Chatman, Seymour, *Story and discourse. Narrative structure in fiction and film*, Ithaca and London: Cornell University Press, p.149

considerată definitorie pentru copii și care ar conduce către un statut inerent necreditabil al naratorului-copil, aspect subliniat chiar și de Nikolajeva), considerând, în același timp, că personalitatea naratorului constituie o miză minoră în comparație cu discursul lui: „our acceptance of their universe is aesthetic, not ethical”⁷, mergând în acest fel pe o receptare estetică pentru a sublinia statutul necreditabil al unui narator. Este relevant că acesta integrează în categoria naratorilor necreditabili doar pe aceia care realizează o expunere distorsionată a faptelor în mod intenționat, nu și pe cei care narează într-o manieră onestă, sinceră, oferind, însă, o interpretare mai puțin coerentă a lor. Această distincție atrage de la sine, după cum observă și Gaby Allrath, o altă dificultate, întrucât intenționalitatea ar ține tocmai de puterea interpretativă a cititorului, care ar putea sau nu să dețină datele necesare pentru a vedea dacă demersul naratorului este unul care ține de voință sau de o putere mai mică de a stăpâni frâiele evenimentelor surprinse, mutând în acest fel punctul de interes asupra unei entități reale, complexe și într-o permanentă schimbare. Un alt impediment în desfășurarea coerentă a procesului de identificare a naratorului necreditabil este detectabil și la nivelul schemei narative pe care o realizează Chatman, în care se regăsesc pe un loc onorabil, pe lângă autorul real și cititorul real, autorul implicat și cititorul implicat, două instanțe atât de vagi și atât de puțin palpabile, dar a căror prezență este considerată obligatorie pentru direcția retorică, în vreme ce naratorul și naratarul sunt opționali. Din această schemă se remarcă un mare absent, personajul lipsind cu desăvârșire, observându-se un interes redus la zero față de această instanță, ceea ce poate constitui o problemă în recunoașterea unui narator necreditabil, de vreme ce prezența acestuia la nivelul textului ca personaj influențează în mod evident felul în care narează și este perceput.

Pe lângă indicii ce pot determina identificarea unui narator ca fiind necreditabil notați de Booth și de Chatman, sunt menționați și alții care pot conduce în aceeași direcție, printre care și titlurile, narațiunea realizată din mai multe perspective, neconcordanțe între discursul naratorului și fapte (Riggan)⁸, cunoașterea limitată a naratorului, implicarea personală a acestuia, tabla de valori problematică (Rimmon-Kenan)⁹, cele mai multe teorii rămânând în limitele stabilite de Booth, ajungând la ideea existenței unui pact între autorul implicat și cititorul implicat, unei comunicări secrete, ascunse, pe la spatele naratorului.

Stanzel și Fludernik, care consideră a fi necreditabilă orice formă de narațiune realizată la persoana I, încearcă să elimine din acest proces anumite categorii de texte literare, argumentând că în narațiunea la persoana a III-a distanța dintre normele autorului implicat și ale naratorului heterodiegetic sau extradiegetic este limitată, astfel încât nu pot apărea discrepanțe considerabile, iar acest aspect a determinat critica să meargă în direcția narațiunii homodiegetice. Însă, conform lor, naratorul homodiegetic devine necreditabil în lumina percepției și a cunoștințelor restrânse, fără nicio legătură cu trăsăturile individuale. În plus, un astfel de narator ar încerca în permanență să convingă cititorul de adevărul suprem al spuselor sale și, în această urmărire a propriului interes, nu face decât să denatureze. Apare și în acest caz aceeași problemă menționată anterior care are în centru cititorul, ce se află în situația de a deduce el însuși normele autorului implicat și care ar putea să constituie semnale în vederea identificării unui narator necreditabil, textul incluzând doar versiunea declarată a naratorului homodiegetic. Și Margolin mizează pe necesitatea unei narațiuni puternic personalizate,

⁷Chatman, Seymour, *Story and discourse*, p.149

⁸Allrath, Gaby, *(En)Gendering unreliable narration: A feminist-narratological theory and analysis of unreliability in contemporary women's novels*, Trier: WVT, Wissenschaftlicher Verlag Trier, 2005, p. 74.

⁹Rimmon-Kenan, Shlomith, *Narrative Fiction. Contemporary Poetics*, London: Routledge, 2002, p.101-102.

excluzând textele cu expunere neutră, obiectivă și poziționând naratorii necreditabili doar în acele texte care includ „both signs of the narrated and signs of the narrator”¹⁰.

Ca o sinteză a ideilor menționate mai sus, pentru direcția retorică, după cum menționează critica, necreditabil însumează mai multe aspecte:

- Dimensiunea textuală;
- Deficiențe de natură morală sau cognitivă ce sunt atribuite naratorului;
- Discrepanțe între normele, valorile naratorului și cele ale autorului implicat;
- Viziune distinctă a cititorului, adeseori în defavoarea textului respectiv, odată ce are certitudinea existenței unui narator necreditabil.

A doua direcție marchează, după cum s-a menționat anterior, mutarea accentului de la text la cititor, direcție ce este anticipată de această prezență obsedantă a lectorului în teoriile anterioare, acesta din urmă fiind cel care poate stratifica informațiile primite pentru a le compara cu valorile și credințele proprii, cu elemente din lumea reală, dar și cu alte tipare literare, urmând ca toate neconcordanțele să fie considerate un rezultat al perspectivei distorsionate a naratorului „the reader has at his disposal a wide variety of reconciling and integrating measures.”¹¹ Cititorul este, potrivit acestei direcții, cel care oferă un sens textului prin diversele concepții, informații, date pe care le aduce la întâlnirea cu textul, el este cel care deține controlul și se află în posesia strategiilor interpretative.

Tamar Yacobi inițiază această direcție încă din anul 1981, considerând că cititorul real este cel care ordonează, așază în context, interpretează, cel care desfășoară „organizing activity” așa cum precizează. Problema raportării la cititorul real, nu la cel implicat, presupune existența unei varietăți infinite de interpretări, același narator putând să fie necreditabil pentru un anumit cititor și într-un anumit context, dar creditabil pentru un altul. Astfel, se naște o ruptură în raport cu direcția retorică care considera ca fiind inerente textului, ca preexistând acele elemente care puteau susține existența unui narator necreditabil și pe care cititorul implicat era capabil să le identifice, în timp ce un cititor real poate să se încadreze în categoria cititorului implicat, dacă reușește să decodifice informațiile transmise de autorul implicat, sau să rămână unul naiv, incapabil să o facă. Deși Yacobi se raportează la cititorul real, sunt numeroși criticii din aceeași direcție, care au în vedere un cititor tip, aflat în posesia unor scheme, tipare, mentalități comune, realizând interpretarea narativului într-un context generic, neindividualizat, un cititor aflat în posesia acelorași mecanisme de interpretare. În ciuda dorinței sale de a se îndepărta cât mai mult de direcția inițiată de Booth, transformându-l pe cititorul real în centru de interes, ajunge într-un punct în care subliniază că textul narativ este un „communicative act” care este lipsit de sens, nu poate fi înțeles „without reference to the viewpoint of the transmitter”, ceea ce ne conduce la ideea importanței autorului implicat ce codifică și înscrie în text toate discrepanțele, toate rupturile ce vor fi ulterior identificate de cititor. Se dovedește, astfel, că cele două direcții pot coexista, fiind chiar necesară raportarea la autorul implicat ca sursă a actului comunicativ, de vreme ce raportarea la cititorul real ar implica prea multe variabile, dar și studii sincrone și diacronice.

Kathleen Wall, de asemenea, crede că naratorul este necreditabil ca urmare a acțiunii interpretative a cititorului, inițial, acesta fiind atras de o serie de elemente specifice discursului naratorului: „verbal tics, habitual ways of thinking, mind-style”¹², care odată ce sunt interconectate cu modelele culturale proprii epocii sale îl conduc pe această cale a

¹⁰Allrath, Gaby, *(En)Gendering unreliable narration: A feminist-narratological theory and analysis of unreliability in contemporary women's novels*, Trier: WVT, Wissenschaftlicher Verlag Trier, 2005, p. 76.

¹¹Ibid, p.73

¹²Wall, Barbara, *The narrator's voice: The dilemma of children's fiction*, New York: Macmillan, 1991, p.14.

pierderii încrederii narator, adică în cel care deține, de regulă, o poziție privilegiată în text și față de care se caută, în general, mai puține motive de neîncredere,.

La rândul lui, Ansgar Nünning consideră acest proces de stabilire a statutului necredibil al unui narator ca fiind unul pragmatic, reliefând o serie de indici specifici unui narator necredibil: indici pragmatici, așa cum sunt adresările către un interlocutor sau un narator; indici sintactici, ilustrați prin ezitări, interjecții, exclamații, repetiții, enunțuri ezitante și nefinalizate, adică tot ceea ce sugerează un narator puternic implicat emoțional; indici morfologici; indici lexicali; contradicții interne discursului naratorului, note discordante între acțiunile și cuvintele naratorului etc.

Prin urmare, pot fi subliniați doi pași ce trebuie parcurși:

- Identificarea tensiunilor conflictuale între datele pe care le oferă textul și cele extratextuale de către cititorul real;
- Actualizarea unor mecanisme de cunoaștere și de interpretare pentru a rezolva toate ambiguitățile și contradicțiile.

Urmărind cu atenție ideile susținute de teoreticieni ai ambilor direcții, pentru o abordare cât mai complexă a acestui proces, se poate merge cu ușurință în sensul unui echilibru între cele două prin implicarea atât a contextului cultural și istoric al producerii și al receptării operei, aspecte ce țin de implicarea codurilor deținute de cititor, cât și a dimensiunii textuale, prin autorul implicat, care conform lui Lintvelt (autor abstract) se distinge ca „sensul profund, semnificația de ansamblu a operei literare”¹³. Gaby Allrath susține aceeași înlănțuire a direcțiilor: „The concept of narratorial unreliability is based both on textual and contextual signals as well on readers interpretive strategies.”¹⁴

Există mai multe niveluri pentru a surprinde acest fenomen, James Phelan și Mary Patricia Martin disting între:

- „ - unreliable reporting- along the axis of facts/events;
- unreliable evaluating- along the axis of ethics/evaluation
- unreliable reading- along the axis of knowledge/perception.”¹⁵

Gaby Allrath preia aceeași schemă, excluzând ultima axă pe care a integrat-o celei dintâi. De asemenea, menționează existența unor indici poziționați la nivelul narațiunii, al discursului și la nivel structural care au rolul de a îndruma cititorul către identificarea unui narator necredibil, urmărind cele două axe, interconectând într-o manieră coerentă cele două direcții. Primul grup de semnale integrează elemente ce privesc personalitatea naratorului (evită contactul cu alți oameni, este singuratic și exclus din grup, evită contactul transferându-și afecțiunea asupra unor obiecte), dar și reacția celorlalte personaje la ceea ce spune sau face naratorul. Al doilea grup vizează conținutul discursului: lipsa distanței temporale dintre eul care narează și eul participant la evenimente, adresări frecvente către un narator, situația personală a naratorului în momentul în care narează, naratorul face referiri concrete la propriul statut necredibil, dar și comentarii care vizează capacitatea sa de rememorare, plângându-se de pierderi de memorie, naratorul își pune în discuție sănătatea mintală, neconcordanțe între spusele naratorului sau între acțiunile și evenimentele din lumea ficțională și perspectiva naratorului asupra lor. În aceeași categorie apar și caracteristicile formale: stilul, sintaxa, alegerea cuvintelor, metaforele utilizate. Al treilea grup include semnale de la nivel structural: titluri, prefețe, narațiuni cu naratori multipli.

¹³Lintvelt, Jaap, *Punctul de vedere. Încercare de tipologie narativă*, București: editura Univers, 1994, p. 28

¹⁴Allrath, Gaby, *(En)Gendering unreliable narration: A feminist-narratological theory and analysis of unreliability in contemporary women's novels*, Trier: WVT, Wissenschaftlicher Verlag Trier, 2005, p. 84.

¹⁵Ibid., 83.

În ciuda faptului că poate părea simplu să iei în considerare toate aceste criterii pentru identificarea unui narator necreditabil, lucrurile sunt mult mai complicate de vreme ce abaterea se urmărește în raport cu o normă care nu reprezintă altceva decât un construct social, cultural, istoric, politic, însă, într-adevăr, în romanele cu un narator homodiegetic copil, procesul este într-o oarecare măsură simplificat prin luarea în considerare a două aspecte:

- existența unui narator homodiegetic: „Only first-person narrators can be properly unreliable”¹⁶ susține Fludernik;
- prezența unei voci infantile, o voce naivă prin excelență, Maria Nikolajeva, la rândul ei, accentuând ideea că un astfel de narator este incapabil de o viziune complexă asupra lumii, întrucât încă nu deține un volum de informații suficient și nici experiența necesară unei abordări creditabile.

Aceste aspecte pot fi surprinse cu exactitate într-un roman precum *Run rabbit run* al scriitoarei Barbara Mitchelhill, publicat în 2011, o scriere cu focalizare internă și cu surprindere a punctului de vedere al copilului, cu un narator autodiegetic, în care pot fi remarcate frecvent astfel de mărci ce pot orienta cititorul către identificarea unui narator necreditabil. Astfel, în romanul menționat, primii indici ai naratorului necreditabil sunt reprezentați chiar de adresările directe și frecvente către narator: „You know how it is when you’ve got a secret and you can’t tell anybody? And you have to go to school and pretend everything’s normal, even when you know it’s not?”¹⁷, în încercarea de a-l transforma într-un martor onest ce poate confirma evenimentele. În direcția aceleiași surprinderi a unei narațiuni necreditabile este limpede și încercarea acestora de a influența, asumându-și rolul privilegiat de narator ce poate orienta narațiunea în direcția dorită, aspect subliniat de utilizarea frecventă a pronumelui personal *eu*, în romanul lui Mitchelhill apărând doar pe prima pagină pronumele *I* de cinci ori. Totodată, personajul principal al romanului, Lizzie, își manifestă frecvent superioritatea față de fratele său mai mic, Freddie: „Of course, I knew we weren’t going on holiday. Who goes on holiday in January? But Freddie was only six. He didn’t know that”¹⁸ pentru a-și susține statutul privilegiat în relația dintre cei doi, iar la nivelul discursului sunt observabile contradicții evidente, aceasta precizând inițial că fratele ei are șase ani, pentru ca ulterior să spună că are cinci: „I suppose a dog looks big when you’re only five”¹⁹.

Este vizibil, încă de la primul contact cu textul, că, urmărind indicii textuali și punându-i în relație cu toate informațiile de care dispune cititorul, naratorul-copil este necreditabil, aspect întărit, după cum observă Nikolajeva, de abordarea acestei voci ce presupune schimbări la nivel narativ, vocea narativă a copilului implicând o coborâre pe scara ierarhică, o deplasare în jos pornind de la vocea autoritară, dominantă a adultului pentru a o atinge pe cea considerată ca fiind mai limitată, mai slabă a copilului. De asemenea, conform tipologiilor stabilite de Riggan (*the picaro, the madmen, the naïf, the clown*) și de Toolan („Some narrators are liars, or consciously flatter themselves and are clearly intended to be seen as attempting to deceive [...] may have the limited knowledge of a young narrator [...]

¹⁶Allrath, Gaby, (*En*)Gendering unreliable narration: A feminist-narratological theory and analysis of unreliability in contemporary women’s novels, Trier: WVT, Wissenschaftlicher Verlag Trier, 2005, p. 79.

¹⁷Mitchelhill, Barbara, *Run rabbit run*, London: Andersen Press, 2011, p.1.

¹⁸Ibid., p. 13

¹⁹Ibid., p.28

or their personal involvement with events [...] may often give rise to narratorial suppression, distortion....”²⁰) copilul se regăsește cu ușurință în clasificările acestea.

Urmărind această analiză, devine limpede că universul ficțional este mediat și ordonat de o voce, de o perspectivă evident subiectivă care induce o anumită ordine, o logică narativă, chiar dacă uneori este sincopată, și care se dovedește a fi suficient de convingătoare și de puternică, deși îi aparține unui copil.

Libertatea limbajului, libertatea stilistică, structurală, semantică și de gândire îi apropie pe copii de realismul miraculos, îndepărtându-i, în același timp, de realismul mimetic, de ceea ce tind să vadă adulții, astfel justificându-se aplecarea către copilul-narator, dar întărind și poziția lor de naratori necreditabili.

BIBLIOGRAPHY

1. Allrath, Gaby, *(En)Gendering unreliable narration: A feminist-narratological theory and analysis of unreliability in contemporary women's novels*, Trier: WVT, Wissenschaftlicher Verlag Trier, 2005.
2. Booth, Wayne, *Retorica romanului*, București: editura Univers, 1976.
3. Chatman, Seymour, *Story and discourse. Narrative structure in fiction and film*, Ithaca and London: Cornell University Press, 1980.
4. Currie, Gregory, *Narratives & narrators: A philosophy of stories*, New York: Oxford University Press, 2010.
5. Gubar, Marah, *Artful Dodgers: Reconceiving the golden age of children's literature*, Anglia: Oxford University Press, 2009.
6. Jouve, Vincent, *L'effet personnage dans le roman*, Paris: Presses Universitaires de France, 2001.
7. Lintvelt, Jaap, *Punctul de vedere. Încercare de tipologie narativă*, București: editura Univers, 1994.
8. Mitchelhill, Barbara, *Run rabbit run*, London: Andersen Press, 2011.
9. Nikolajeva, Maria, *The rhetoric of character in children's literature*, London: The Scarecrow Press Inc, 2002.
10. Olson, Greta, *Current trends in narratology*, Berlin, New York: Walter de Gruyter GmbH&Co, 2011.
11. Riggan, William, *Picaros, Madmen, Naifs, and Clowns: The Unreliable First-Person Narrator*. Norman: U of Oklahoma P, 1981.
12. Rimmon-Kenan, Shlomith, *Narrative Fiction. Contemporary Poetics*. London: Routledge, 2002.
13. Wall, Barbara, *The narrator's voice: The dilemma of children's fiction*, New York: Macmillan, 1991.
14. Yacobi, Tamar, *Fictional Reliability as a Communicative Problem. Poetics Today* 2.2, 113–126, 1983.

²⁰Allrath, Gaby, *(En)Gendering unreliable narration: A feminist-narratological theory and analysis of unreliability in contemporary women's novels*, Trier: WVT, Wissenschaftlicher Verlag Trier, 2005, p. 72.